

Zpravodaj

Společnosti přátel Itálie

rok: 2013 • ročník: XVIII • číslo: 1-2

Adresa redakce:

Brixho 21, 162 00 Praha 6

Tel.:/fax: 235 362 939

Mobil: 721 259 961

Internet:

prateitalie@gmail.com

www.prateitalie.eu

www.facebook.com/PrateleItalie

Číslo účtu:

1937698369/0800

Odpovědný redaktor:

Andreas Pieralli

Náklad:

650 výtisků

Sazba a tisk:

Firma KELOC PC, spol. s r.o.,
náměstí SNP 32, 613 00 Brno

Uzávěrka tohoto čísla:

31. května 2013

Otevřený dopis všem členům a příznivcům Společnosti přátel Itálie

Tímto číslem přebírám funkci odpovědného redaktora tohoto Zpravodaje. Přebírám ji od Rostislava Pietropaola, zakladatele, prvního předsedy a dlouholetého místopředsedy naší Společnosti. Od něho nepřibírám pouze Zpravodaj, který letos slaví již 17 let vydávání, ale s ním i vedení celé Společnosti přátel Itálie, jako nový statutární místopředseda. Jak říkají Italové je to pro mě „un onore e un onere“, tedy je to „čest, ale též břemeno“, kterých jsem si plně vědom. Převzít odkaz 23 let intenzivní a čestné práce člověka, kterého si nesmírně vážím a k němuž cítím hluboký respekt, je jistě věc, jež obnáší nejen nadšení a vděčnost, ale též velkou zodpovědnost. Stín strachu z tohoto velkého úkolu mě ze začátku bránil v plném přijetí této nebývalé příležitosti, ale časem jsem pochopil, že zde se nejedná o nějakou práci, ale spíše o poslání, které může být přijato jen s otevřenou náručí a srdcem. A tak na stín strachu jsem si posvítil vědomím, že můj a Rost'ův příběh jsou si přece do jisté míry podobné. Zejména nás pojí fakt, že pro oba podpora a šíření italské kultury v Česku je určitým smyslem i způsob, jak se odvděčit naší společné rodné vlasti za to vše, co nám dala: kulturu, vzdělání, vkus, vstřícnost, veselost, lásku k životu, optimismus a trochu jiný pohled na věc, tolik obohacující, když člověk žije v cizině. Upřímně a solidně pomáhat v péči a rozvoji kulturních vztahů dvou národů je pro nás způsob, jak vyřešit zásadní dilema, kterému čelí každý, kdo se ocitne v jiné zemi: „kde je má vlast?“.

Rost'u znám již dobrých osm let. Byl to vlastně vůbec jeden z prvních lidí, se kterým jsem se seznámil v Praze, když jsem tu začal pracovat v létě roku 2005. Hned od první chvíle se mezi námi nastolil pevný a stabilní pocit vzájemného respektu a sympatie. Tato náklonnost nás přirozeně vedla rychle ke spolupráci, a to konkrétně ze začátku v rámci evropského projektu „Vzdělávání pražského restauračního personálu“, kde Společnost kvalitně a poctivě dodávala služby překladu textů a tlumočení během výuky. Tento velmi dobrý vztah a z něj plynoucí přízeň pokračovaly a stabilně rostly až k mému angažování

ve Společnosti jako učitele italštiny v jejích kurzech, jako autora několika statí zveřejněných ve Zpravodaji, posléze jako člena celostátního výboru, a nakonec až k převzetí role Rost'ova nástupce. Pochybovali jsem ze začátku, zda jsem toho vůbec hoděn, časem jsem pochopil, že tohle všechno se nemohlo stát jen čirou náhodou, a že tato výzva nese v sobě i určitý osud, kterému je zbytečné se bránit nebo odporovat.

Během posledních 20 let byla tato země svědkem až trapně dramatického materialistického vývoje společnosti, přičemž se zdá, že i intelektuální elity se vzdaly své vůdčí role, aby se raději daly pohltit a zcela ovládat marnivým snem o plné peněženice a tučném bankovním kontu a s tím spojenou duševní prázdnotou, která je o tolik ochuzovala, o kolik se sami cítili bohatší a mocnější. Ale tohle není žádné bohatství a moc. Chudý je ten, kdo je bohatý a mocný na úkor druhého, a to Rost'a dobře ví. Proto na něm tolik obdivuji i fakt, že se nikdy nenechal odvést od své cesty, a přes mizernou dobu, která neziskovým aktivitám krátkozrace nepřije, vytrvale a nepřetržitě pokračoval v budování základů občanské společnosti, tedy základů toho nejcennějšího, co máme: tolerance, pochopení, vzájemná úcta a respekt pro to, co je jiné, zvědavost a touha po poznání, chuť vnitřně se obohatit společně s druhými. Ano, je to velký poklad, jenž tvoří obrovské jmění. Nejedná se ale o finanční kapitál, nýbrž o kulturní, sociální, lidský a intelektuální kapitál. Že naši politici tohle neumějí, nebo ještě hůře nechtějí pochopit, je základ dnešního morálního úpadku.

Bohužel během své praxe jsem byl mnohokrát svědkem, jak chování a složení představitelů zdejší italsko-české komunity často

plně absorbovalo hodnotový úpadek, který dlouhá léta táhne Itálii ke dnu. O to víc si cením Rost'ovy práce, protože vím, jak moc je důležité to, co dělá, a cítím se připraven v tomto odkazu pokračovat. Mír, prosperita a spravedlnost nejsou otázkou peněz, ale morálních hodnot vycházejících z dobře fungující, vyvážené a kultivované občanské společnosti. Navzdory všem snahám politických a ekonomických elit zničit občanskou společnost, ve které vidí nebezpečného nepřítele, věřím, že pokud si uvědomíme rizika, kterým čelíme, a díky urputné a vytrvalé mravenčí práci lidí, jako je Rost'a, se nám podaří společnost zachránit a předejít tomu nejhoršímu.

Od Rosti jsem se též naučil jednou náramně cennou věc: v často i velice rozhádané místní česko-italské komunitě, kde se sem tam odehrává stejný střet mezi pokrokem a jím vyvolaným odporem, který je pozorovatelný v celé společnosti, jak italské, tak české, je mnohdy mnohem užitečnější a účinnější zbytečně neplýtvat energií v neřešitelných sporech, a naopak se soustředit na kvalitní a konstruktivní věci, jejichž stopa bude trvale ovlivňovat česko-italské vztahy, na rozdíl od hádek a střetů, které budou dříve nebo později zapomenuty.

Své kvality Rost'a dále prokázal i samotným předáním Společnosti, když sám poznal, že přišel čas změny a předání kormidla lodi, kterou poctivě vedl tak dlouho, mladší generaci. Takové chování není vůbec samozřejmostí, a i přes jeho věk, jeho neuvěřitelně dobrá kondice by mu jistě bývala dovolila klidně pokračovat dále. Bývalý prezident Václav Havel by to nazval „uměním odcházet“, což je dnes dost vzácná schopnost. Není třeba hledat daleko mezi jihoamerickými diktátory. I mezi námi bychom

našli lidi ochotné vynutit si změnu pravidel, jen aby mohli vést dále, nehledě na to, že rychlé společenské změny si vyžadují zcela jiný přístup k vedení.

Naopak, umět si přiznat, že setrvání může být kontraproduktivnější než radikální změna, není nic snadného. Chce to odvalu, pokoru a hlavně sebevědomí a vědomí hodnoty a významu dosažených výsledků. A též to chce nebát se ztráty vlivu a uznání, protože člověk nemůže ztratit to, co nemá. Mnozí „velcí“ muži, a to nejen v politice nebo v byznysu, ale i kolem nás, toho nejsou schopni. Tím nám ukazují, jak doopravdy malí jsou a jak moc škodí společnosti tím, že křečovitě brání nástupu nových generací. Lidí jako je Rost’ a, je málo, asi to tak má být. Mnozí je nevidí, natož aby je následovali, ale člověk vnímavý a citlivý, za kterého se považují, tuto kvalitu rychle poznal. Přebírám tedy toto poslání s vůlí pěstovat a budovat dále občanské základy česko-italských vztahů s plným vědomím, jaký vzor mám před sebou a jaké výzvě čelím. Říká se, že štěstí přeje odvážným. Ztotožňujete-li se s těmito hodnotami, tak mi všichni držte palce. Bud’te, prosím, připraveni nám nadále pomáhat, protože to, co všichni děláme společně – sdílení emocí, zkušeností, poznatků mezi lidmi – je to nejcennější a nejdražší bohatství, které člověk má, a kterému peníze nesaahají ani po kotníky.

***Za tohle všechno Rost’ovi patří
naš velký a plně zasloužený dík.***

Andreas Pieralli

Carlo Vender, čestný předseda Společnosti přátel Itálie oslavil 16. dubna 85. narozeniny

Rodák z malé obce Rumo ve Val di Non v provincii Trento jako dítě přišel o maminku. Jeho nezaměstnaný táta ho svěřil do internátu misionářů. Z posledních roků dospívání si pamatuje výbuchy granátů druhé světové války. V jejím průběhu se vyučil mechanikem a pracoval na montážích radiostanic. V roce 1946 se v dřeváckých a se zavazadlem ve kterém bylo plno nadějí a málo toho ostatního se přemístil do Parmy ke strýci, který vlastnil malé železářství ve kterém se stal prodavačem. Málo lir a malý motocykl Guzzi 125 byly startovní prostředky jeho podnikatelských začátků. V roce 1953 se specializoval na topenářské a instalatérské práce s měděnými materiály a jeho malý motocykl byl jeho největším pomocníkem při opatřování materiálu a objíždění zákazníků.

Díky poctivosti, vytrvalosti a respektu k bližním, hodnotám které ctil celý život, se mu podařilo za šedesát let vybudovat jeden z největších italských obchodních podniků v oboru vytápěcí a vodovodní techniky a zařízení.

Jeho podnikatelský úspěch mu umožnil věnovat se své velké lásce kterou pro něj je hudba. Jako člověk vyšlý ze skromných poměrů má i velice vyvinutý smysl pro solidaritu s potřebnými. A tyto jeho vlastnosti předurčily jeho angažovanost ve veřejném životě v Itálii a shodou okolností i při rozvíjení italsko-českých vztahů v oblasti kultu-

ry. Po dobu padesáti let je stálým „hostem“ parmské opery. Stal se vicepresidentem a posléze dlouholetým presidentem sboru Giuseppe Verdiho při parmské opeře.

Před 23 roky v červnu 1990 přivezl na vlastní náklady tento osmdesátičlenný sbor na slavnostní koncert v doprovodu orchestru pod řízením naší členky Miriam Němcové. uspořádaný u příležitosti založení Společnosti přátel Itálie v Praze a reprízovaný v Mariánských Lázních. Při této příležitosti mu byl vystaven členský průkaz č. 1.

Jeho kontakty s tehdejšími Československem začaly již na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let sponzorskou podporou desítek výměnných zájezdů českých a slovenských pěveckých sborů do Itálie a italských sborů do Československa. Mimořádně aktivní byl v počtu vystoupení a výměnné činnosti s našimi soubory i sbor z jeho rodného místa Rumo v Trentinu „Le Maddalene“, jehož byl rovněž dlouholetým presidentem. Jeho osobní zásluhou se mnoho mladých občanů naší republiky dostalo i za tehdejších složitých poměrů do Itálie. Na vlastní náklady mimo jiné vydal knihu o verdivské zpěvačce českého původu Tereze Stolzové. Za tuto činnost mu tehdejší Společnost pro mezinárodní styky udělila krátce před zhroucením režimu Zlatou medaili.

Bylo i jeho zásluhou, že jsme měli v oblasti nevládních kulturních styků s Itálií při založení Společnosti přátel Itálie na co navázat. Jeho zdravotní stav mu již neumožňuje časté setkávání s mnoha přáteli v České republice. K jeho životnímu jubileu jsme mu jménem naší Společnosti blahopřáli a poděkovali za vše co pro Italsko-české vztahy ve svém bohatém životě udělal.

Rostislav Pietropaolo

Společnost přátel Itálie oslavila 68. výročí osvobození od Nacifašismu

Společnost přátel Itálie se jako spoluorganizátor podílela na semináři české sekce Národní asociace italských partyzánů A.N.P.I., který proběhl dne 23. dubna v K-Centru na Senovážném náměstí 23. Akce se konala pod záštitou Velvyslanectví Italské republiky v České republice a Italského kulturního institutu v Praze a zúčastnilo se jí početné publikum. Konala se u příležitosti oslav 68. výročí osvobození Itálie, jež spadají na 25. dubna. Po úvodu prezidenta české sekce A.N.P.I. Elia Rampina vystoupil čestný host setkání, velvyslanec Italské republiky v ČR J. E. Pasquale D'Avino. Vysoce ocenil konání akce a vyjádřil zvláštní potěšení nad přítomností škol. Velvyslanec D'Avino připomněl tragické momenty partyzánského boje a přitom zdůraznil velkolepé výsledky v dosažení míru a prosperity, kterých jsme byli, a díky Evropské unii i nadále jsme, příjemci. „S dnešní Evropou dokážeme lépe držet pod kontrolou koně extremistického šílenství“, vysvětloval velvyslanec a zdůraznil, jak je „poselství žen a mužů odboje dodnes aktuální“. Zakladatel a místopředseda Společnosti přátel Itálie Rostislav Pietropaolo pak ve svém následujícím příspěvku připomněl, že „od svého založení věnovala Společnost velkou pozornost osudově důležitým momentům italské historie, jakým je i odboj,“. Jeho svědectví bylo obzvláště cenné, protože se na konci války, jako šestnáctiletý, dostal do přímého kontaktu s italskými zajatci a také se osobně poznal se samotným Moraninem. To

je dědictví zkušeností a dojmů, které následně vtiskly Asociaci hluboce demokratický a svobodomyšlný charakter. Dvě děti z italsko-české školy hezky přednesly několik úryvků z díla "Je-li toto člověk" od Prima Leviho a pak dostal slovo Massimo Recchioni, aby představil svou novou knihu nazvanou Francesco Moranino, il comandante „Gemisto“. Un processo alla Resistenza. (Francesco Moranino: velitel Gemisto. Odboj před soudem.), kterou vydalo nakladatelství Derive e Approdi. Recchioni se v ní věnuje delikátnímu tématu migračních proudů mezi Itálií a Československem, kam se vydalo mnoho partyzánů v důsledku otevřených soudních kauz, a zařazuje je do nejširšího kontextu dosud nevyřešených otázek kolektivní paměti a jaltské politiky, jež rozdělila Evropu do dvou antagonistických bloků.

Andreas Pieralli

Vystoupení velvyslance Pasquale D'Avino u příležitosti výročí Osvobození

Milí přátelé,

děkuji ANPI prostřednictvím jejího prezidenta Rampina a Společnosti přátel Itálie, doktorovi Pietropaolovi a jejím členům za to, že umožnili tuto akci u příležitosti Svátku Osvobození.

Je to svátek celé Itálie a nejen jedné či několika málo jejích politických složek a je krásné slavit jej za takovéto účasti, s mladými i staršími, ženami, muži, ba i dětmi.

Chceme se poklonit oběti mnoha Italů, kteří položili základy tomu, čím se náš stát stal – demokracií založenou na hodnotách svobody, práce, tržní ekonomiky a odmítání války, vysoce industriálním státem. Z tohoto společného úsilí se zrodila Ústava, stanovující ony zásady a hodnoty, k nimž musíme dnes, v době hospodářské krize, změn a zmatků, vzhlížet více než kdy jindy.

Tento svátek celé Itálie má zvláštní smysl. Vyzývá k historické pozornosti a kolektivní paměti oněch skutečností hluboké, lidové a zemědělské Itálie, v níž zakořenila, bojovala a zvítězila Osvobozenecá válka. Území antické historie, tradičně pracovitě provincie, malé zemědělské obce, z nichž se proti nacisticko-fašistickému útlaku a tyranii zrodilo občanské uvědomění, národní cítění, duch vzpoury a horoucí touha po svobodě. Ty pak působily vážné problémy i krutým německým silám, což v září 1944 vedlo k proražení Gotické linie a v podstatě určilo osud války v Itálii.

Odboj byl příkladný. Příkladnou byla solidarita mezi bojujícími partyzány a rodinami zemědělců, které trpělivě snášely kruté represe, ničení domů a zabíjení lidí. Příkladný byl nejen odvahou, prokázanou v bojových akcích, jež byly vždy odpovědí na útoky druhé strany, ale i propojením všech svých složek – partyzánských formací (k nimž se přidávali i cizinci, uniknuvší nacistické nadvládě), oddílů spojenců (angloameričanů, Poláků, Indů) a vojáků dobrovolníků, mladíků z Italského sboru osvobození, kteří vyjadřovali vůli osvobodit Itálii z katastrofálních důsledků fašistické vlády.

Právě této jednotné a hromadné podobě odboje se tu chci poklonit jménem institucí Italské republiky. A tak si více než po stu

letech připomínáme smysl kontinuity toho nejvznešenějšího a dohod, jež nás spojují: závazku a paktu národní jednoty.

Svátek Osvobození je též svátkem znovusjednocení Itálie, brutálně po 8. září 1943 rozdělené vedví německou okupací. A je třeba stále připomínat a udržovat v paměti historii tohoto hrozného, krvavého období rozdělení naší země, jež mohlo být pro budoucnost Itálie fatálním.

Historikům tedy náleží bádát v událostech onoho osudově důležitého období a stále lépe ozřejmovat jednotlivé nitky, z nichž je utkáno velké plátno Odboje – osoby, místa, epizody kolektivních akcí, individuální činy. Nikdy nesmí polevit úsilí výzkumu, šíření pravdy a oslavování toho nejvznešenějšího a nejsilnějšího, co Itálové dokázali vyjádřit a udělat pro společnou záchranu a budoucnost, aniž by však byli předem zaujatí a chtěli rozdělovat. Nesmí se totiž vytratit poučení a příklady, kterých je i dnes ještě tolik zapotřebí.

Za krize, která zasáhla Itálii a Evropu a obklopeni hlubokými světovými změnami, potřebujeme čerpat z lekcí národní jednoty, kterou nám zanechal Odboj. Potřebujeme politiku coby nezměnitelný závazek, který mnozí v odboji znovu objevili, aby jej pak denně uplatňovali.

Dnes se naopak rozmáhá téměř vztekla polemika vůči politice. A terčem jsou strany, jako by ony samy byly tím znečišťujícím faktorem. Ale abychom pochopili a nepodlehli fatálním klamům, je třeba začít právě od událostí, které dnes oslavujeme. Jak by bylo možné zapomenout na skutečnost, že právě od tehdy, od vzdálených let Odboje, se strany staly, a po dlouhou dobu byly, inspirující duší a živým a pracujícím tělem po-

litiky? Antifašistické strany byly navíc ideální vůdčí silou samotného Odboje, který se sice neidentifikoval s žádnou z nich, neměl jedinou barvu, ale vycházel z mnoha jejich impulsů a stanovisek. Ze stran si však vzal onen smysl pro jednotu a perspektivu demokracie, která má být vybudována v osvobozené Itálii. A ony strany – podporovány silou lidového hlasování – byly zakladateli a protagonisty Ústavodárného shromáždění a vtiskly život republikánské ústavě, která je dodnes tou nejsolidnější zárukou hodnot a zásad vzešlých z Odboje.

Vždyť, když se zhroutila antifašistická jednota a politika se stala ostrou demokratickou soutěží, byly to opět strany, byla to účast občanů na této konfrontaci a lidová účast na politickém a společenském životě, co umožnilo onen výjimečný rozvoj Itálie, aniž by došlo k roztržkám národní jednoty.

S dalšími desetiletími pak přišla únava, podle některých, jak víme, možná i degenerace politiky a stran. Dnešní strany však zajisté nejsou tytéž, co byly za doby antifašismu, Odboje a Ústavodárného shromáždění. Mnohé odešly, jiné se transformovaly, nové se zrodily a všechny ukázaly své meze a dopustily se chyb. Kam by to však vedlo, odmítat je jako takové? Nic nemohlo a nemůže nahradit úlohu stran ve vztahu k demokratickým institucím. Je tedy zapotřebí snažit se, aby shnilé bylo odstraněno, aby strany znovu našly svůj myšlenkový rozlet, morální napětí, novou kapacitu návrhů a vládnutí. Toho je zapotřebí, a ne propadat – jak zdůraznil prezident republiky – slepé nedůvěře vůči stranám, jako by žádná jejich obroda nebyla možná, a skončit tím, že dodáme dechu nějakému demagogovi, který se právě vynořil. Vidíte, kampaň proti stranám, proti všem bez rozdílu, proti stranám

jako takovým, začala velice brzo poté, co se strany znovuzrodily spolu s pádem fašismu. A tehdejší demagog byl zakladatelem hnutí Uomo Qualunque – budou mezi vámi i ti, kdo si ho pamatují. I toto hnutí se přirozeně stalo stranou a pak brzo zmizelo, aniž by zanechalo jakoukoliv pozitivní stopu pro politiku a zemi.

Já věřím, že v Itálii převládá seriózní zaujetí pro politickou a institucionální obnovu a ze strany občanů bude doprovázeno konstruktivnějším duchem větší důvěry. Za nás Italy v zahraničí doufám, že se nám podaří vysvětlit našim českým přátelům všechny pozitivní aspekty procesu obnovy, který byl zahájen na základě hodnot demokracie, svobody a hodnot republikánských, a směřuje k tomu, aby obraz naší milované země byl hoden výšin staletí civilizace, kterými se vyznačoval a byl ku prestiži a užitku všem Italům.

(Příliš) volný trh pohltí vše, i sám sebe, aneb vysvětlení ekonomické krize a návod k jejímu překonání

Můžeme hledat příčiny aktuální krize současného ekonomického uspořádání ve vyspělých zemích, kterému říkáme volný trh, v nejrůznějších oblastech. Přirovnáme-li ale s trochou obrazotvornosti tento systém k živému organismu, nabízí se nám jedno možné odůvodnění, tak jednoduché a přirozené jako vysvětlení ochabnutí žijícího tvora: nedostatek živin.

V jeho nejjednodušší a nejpřirozenější formě volný trh začal kdysi dávno, kdy si naši vzdálení předci lovci a sběrači začali s blízkými kmeny vyměňovat předměty ku prospěchu obou zúčastněných stran. Svým bystrým a rychle se rozšiřujícím mozkiem člověk jistě brzo pochopil, že výměna neboli to, čemu dnes říkáme obchod, je zcela jednoduchý a účinný prostředek k uspokojení vzájemných potřeb. Za cenu ztráty určitých specifických tvůrčích schopností jednotlivců získává možnost zvětšit škálu možností, jak svá přání a své tužby uspokojit.

V této primitivní formě byl tento pradávny obchod založen na jednoduchých potřebách: potrava, bezpečí, přístřeší, oděv. Lidské potřeby však brzy začaly sublimovat, tedy lidé začali toužit po předmětech, které již nebyly striktně nutné pro přežití, ale které vycházely z duševních komplexnějších potřeb. Tyto byly těsně spojené s vývojem zárodků lidské kultury ve formě např. dekorativních, pohřebních nebo rituálních předmětů. Od této chvíle rozšíření obchodu mezi kmeny, a později mezi národy bylo neoddelitelně spjata s vývojem různých kultur a jejich specifických potřeb, které spatřily světlo světa.

Když naráz přeskočíme několik tisíciletí historie a pohlédneme na naši dnešní spotřebu, pochopíme jasně, že valná část našich nákupů, čili našich vzájemných výměn, je diktována kulturními potřebami, a to v co nejširším možném slova smyslu kultury. Zde je tedy podstata mé myšlenky: lidská kultura tvoří úrodnou půdu těch potřeb a tužeb, které se snažíme uspokojit, více či méně úspěšně, výměnou zboží a služeb. Obchodem, pro jehož účinnost jsme v západní civilizaci považovali za nejefektivnější systém

volného trhu, a to i zřejmě se všemi jeho vnitřními slabinami a kontradikcemi.

Jednou z těchto kontradikcí, a to bych řekl zcela zásadní a pro sám systém životu nebezpečná, je, že nedostává-li se z bohatství vytvořeného volným trhem dostatek prostředků zpátky do kultury, začíná neúnosně ochabovat právě ta úrodná půda, ze které vznikají ty tužby a potřeby, jež jsou základem hybatelem samého volného trhu. Pro lepší pochopení si pokusme představit kulturu jako zeminu a volný trh jako strom, který z ní čerpá potřebné živiny. Neumožníme-li stromu, aby dodával zpátky zemi své odumřelé listí a dřevo, země pomalu začne ztrácet své živiny až do chvíle, kdy již nebude mít co nabízet stromu.

A to je přesně to, čeho jsme dle mého názoru dnes svědci: neustálé omezování prostředků, které se do kultury investují, v našich zemích představuje obrovské riziko pro zdravý růst a další vývoj volného trhu, který sám o sobě nevytváří ty hodnoty, ze kterých čerpá svou životní sílu. Jeho úkol je však spolehlivě a efektivně zprostředkovat mezi lidmi uspokojení jejich potřeb, ale vytváření myšlenkových, citových a duševních základů těchto potřeb je věc, která patří odjakživa do kompetence kultury.

Pravděpodobně takový argument bude znít paradoxně všem těm, kteří věří ve svatost volného trhu a v jeho naprostou nezávislost a celistvost a kteří naopak vnímají investice do kultury jako vyhazování peněz ven z okna za něco, co samo není schopno si vydělávat za sebe a být tím soběstačné. Ale v této myšlence, bohužel tolik rozšířené v dnešních pravicových myšlenkových proudech, se naopak skrývá právě největší riziko pro samotný volný trh.

Anebo, pro ty co mají rádi teorie o komplotu, tato krátkozraká a sebevraždná strategie cíleného podkopávání a omezování kultury je záměrně vedena těmi, kteří nám právě vládnou, protože jsou si dobře vědomi významu a moci, jež jsou v kultuře. Ale tudy cesta daleko nevede, jelikož nekultivovaná a kulturně chudá společnost časem přestane vytvářet to bohatství, na jehož penězích se právě zakládá jejich moc. Věřím, že je na čase s tím něco udělat, a to něco je začít opět mohutně investovat do kultury, čili do živiny, díky které žije a prosperuje volný obchod.

Andreas Pieralli

Vilemína a středověké Miláno

Vilemína představuje jednu ze záhad české historie. Když 24. srpna v roce 1281 nebo 1282 zemřela ve farnosti kostela svatého Petra nedaleko milánského Dómu, nikdo netušil, co bude následovat. Po slavnostním přenesení jejich ostatků do cisterciáckého opatství Chiravalle za měsícem počet jejich následovníků i mezi významnými milánskými rodinami narůstal. Vilemínin kult však o devatenáct let později ukončil inkviziční proces, při němž se poprvé a prozatím naposledy objevilo svědectví, že se jednalo o dceru z rodu Přemyslovců, snad starší sestru Anežky České. Jej příběh vyprávěl pořad Historie věčně živá v Českém rozhlase.

Když hlavní svědek inkvizičního procesu Andrea Saramita v létě roku 1300 v Miláně prohlásil, že se o Vilemíně říkalo, že jejím

otecem je český král a matkou Konstancie Uherská, pro soudce to nebyla důležitá informace, neboť už dále její původ nezkoumali. Zajímala je především historie vzniku Vilemínina kultu a jeho praktikování. *„Jediné dosud existující informace o Vilemíně, která se od sedmnáctého století označuje jako Vilemína z Čech – Guglielma la Bona, máme z tohoto inkvizičního procesu. Výslechy svědků zaznamenal notář a jejich manuskript je dnes uložen v Ambrosiánské knihovně v Miláně. Vilemínin původ je v protokolu zmíněn celkem třikrát, včetně zprávy o cestě do Čech po její smrti“*, říká profesorka Milánské univerzity Marina Benedetti, která celý protokol přeložila z latiny do italštiny a Vilemíně věnovala odbornou studii s názvem *Io non sono Dio – Já nejsem Bůh*.

Cesta do středověké Lombardie

Vilemína se objevila v nábožensky citlivém prostředí lombardské metropole společně se synem kolem roku 1260 a bydlela postupně na třech místech, naposledy v domě u farního kostela svatého Petra v centru Milána. Dům ani kostel dnes neexistují. Proslavila se svou pomocí chudým a nemocným, prý měla zázračné léčitelské schopnosti. Je možné, aby se údajná přemyslovská princezna jen tak usadila ve druhé polovině 13. století na místě tak vzdáleném? Profesor Josef Žemlička o něčem takovém velmi pochybuje. Obvykle se členové královské rodiny pohybovali v doprovodu a o jejich cestách se vědělo. Přemysl Otakar I. byl oficiálně dvakrát ženatý a z druhého manželství s Konstancí Uherskou se narodilo devět dětí, mezi nimi i nejmladší Anežka Česká. O ženách a dcerách

toho víme na rozdíl od mužských potomků velmi málo a „vrtkavý“ král Přemysl se ke členům své nejbližší rodiny nechoval zrovna nejlépe. Svou první ženu Adlétu Mišeňskou dokonce zapudil a čtyři děti vzešlé z tohoto manželství prohlásil za nelegitimní.

„Jedna z hypotéz týkající se Vilemínina původu také je, že mohla být vyhnána z některého z klášterů poté, co přivedla na svět nemanželského syna. Ale stejně tak se mohlo jednat o obyčejný podvod, ta žena mohla chytře využít informací, které se dozvěděla na svých cestách třeba přes Korutany, kde byla za korutanského vévodu Bernarda provdána Judita, jedna z dcer Přemysla a Konstancie“, vysvětluje profesor Žemlička. Bohužel na české straně jakákoli informace o původu Vilemíny chybí. Také její jméno je pro přemyslovskou dynastii zcela netypické.

Kongregace vilemínitů

At' už přišla Vilemína do Milána odkudkoli, jisté je, že se muselo jednat o mimořádnou osobnost, která měla být podle svědků převtělením Ducha svatého. K jejímu hrobu v opatství Chiaravalle putovali následovníci, členové kongregace poblíž hrobu slavili mše, chodili se svícemi a v soukromých domech se na počest „její svatosti“ konaly slavnosti. K jejím nejvěrnějším následovníkům patřili již zmíněný Andrea Saramita a Mainfreda da Pirovano, příbuzná vládnoucího milánského rodu Visconti. Nejzávažnějším proviněním tehdejší ženské hereze bylo podle inkvizičního soudu sloužení mše a udělování svátosti eucharistie kněžkou, v našem případě Mainfredou, které podle církevního dogmatu náležely pouze mužům. Oba hlavní svědkové procesu, An-

drea i Mainfreda spolu s dalšími byli nakon-
nec prohlášeni za kacíře a upáleni. Aby se
zabránilo uctívání Vilemíny, její ostatky byly
spáleny a hrob zničen.

Dnes je opatství Chiaravalle součástí Mi-
lána, kam se lze bez potíží dostat hromad-
nou městskou dopravou. Je příkladem krás-
né gotické architektury s románskými prvky,
ale hřbitov přiléhající k opatství je veřejnos-
ti nepřístupný. Kvůli Vilemínině památce je
na své výslovné přání na klášterním hřbitov-
ě pochován italský bankéř Raffaele Mattio-
li, mecenáš a významný donátor opatství.

Třinácté století je bohaté na reformátor-
ské snahy, zapojení zejména urozených žen
do církevního života, vzniklo mnoho řádů
k obrodě církve. Mezi kacířstvím a svatostí
je velmi tenká hranice a v mnoha případech
stačilo málo, aby se z dnes uctívaných svět-
ců a světic stali kacíři nebo kacířky. Ve stř-
edověku vznikla také jedna z legend rozší-
řených v Lombardii a okolí o tom, že církevní
reformátor přijde z dalekých Čech. Neříká
se v ní ale, zda to bude žena či muž. Le-
genda o století později nabyla skutečných
reálných rozměrů v osobnosti mistra Jana
Husa. Bohužel se nám však prozatím nepo-
dařilo hodnověrně prokázat, jestli měl svou
ženskou předchůdkyni.

**Michaela Krčmová,
Český rozhlas**

**Článek byl také publikován
v Týdeníku Rozhlas č.51/2012**

Recenze knihy: Jana Máchalová, „Příběhy slavných italských vil“

***K vydání připravil Ivan Chvatík, na-
kladatelství KANT, Praha 2010, 415 s.***

O této krásné knize, vybavené díky
Ivanovi Chvatíkovi i spoustou nádher-
ných barevných ilustrací, je třeba ales-
poň v krátkosti pojednat. Zaujme též fun-
dovanými předmluvami předních znalců
této problematiky, prof. Jiřího Kroupy z Fi-
lozofické fakulty Masarykovy univerzity
(kap. Vila – ideál a historická skutečnost,
s. 16–25) a Dalibora Veselého z Cambridge
(kap. Vila mezi snem a utopií, s. 26–31).
Kniha nás seznamuje nejenom s tvůrci
v převážné většině renesančních italských
vil od 15. století, ale i s pozoruhodnou ná-
plní jejich vnitřní výzdoby, která nám ales-
poň částečně přibližuje mentalitu, ideály a
nesplněné touhy jejich obyvatel, moho-
li si vypůjčit slova Jiřího Kroupy. Ten ve své před-
mluvě připomíná i známého historika umě-
ní Zdeňka Kudělkou, jenž se této problema-
tice taktéž věnoval.

V jednotlivých kapitolách, psaných čti-
vým jazykem, nás autorka knihy seznamu-
je s vilami Andrea Palladia v okolí Benátek
(s. 32–96), tj. s vilou Godi-Malinverni v obci
Lugo di Vicenza, vilou Barbaro v obci Ma-
ser, vilou Emo v obci Fanzolo di Vedelago
a vilou Foscarei v obci Malcontenta. V kapi-
tole Intermezzo I. (s. 97–115) se seznámí-
me s vilou d'Annunzio II.

Vittoriale v obci Gardone Riviere na západním břehu Lago di Garda, která byla vybudována až v letech 1921–1928 básníkem, spisovatelem, dramatikem a válečným hrdinou Gabrielem d'Annunziem (†1938). Následující kapitola Medicejské vily ve Florencii a okolí (s. 119–224) pojednává o vilách Il Trebbio a Cafaggiolo v kraji Mugello u Florencie, jež byly vystavěny v 1. polovině 15. století a vilou Careggi ve Florencii, takéž z 1. poloviny 15. století. V obou případech je nechal postavit Cosimo II. Vecchio de' Medici. Další nádhernou vilu Medici ve Fiesole u Florencie z poloviny 15. století dal postavit Cosimův syn Giovanni de' Medici. Následující vila Poggio a Caiano u Florencie z konce 15. století byla vybudována za Lorenze II. Magnifica de' Medici, vila Pratolino-Demidoff u Florencie z 2. poloviny 16. století za Francesca de' Medici, syna Cosima I. Impozantní vila Artimino-La Ferdinanda byla vystavená v roce 1600 za Ferdinanda I. de' Medici, nedaleko vily Poggio a Caiano u Florencie. Na závěr této kapitoly nás autorka seznamuje s vilou Petraia a vilou Reale di Castello ve Florencii z 2. poloviny 16. století, které byly postaveny za Cosima I. de' Medici a jeho syna Ferdinanda I. V kapitole Intermezzo II. (s. 225–240) nám Jana Máchalová přibližuje vilu Stibbert ve Florencii, vybudovanou až ve 2. polovině 19. století, která se stala díky jejímu majiteli z bohaté obchodnické rodiny, Frederiku Stibbertovi (1838–1906), muzeem Stibbert, známým především svou unikátní sbírkou vojenské výzbroje.

Další velká kapitola mapuje 2 vily v okolí Říma (s. 238–353). Pojednává o vile Bomarzo-Parco dei Monstri, zahradním komplexu u městečka Bomarzo poblíž Viterba

z 2. poloviny 16. století, vybudovanou za knížete Piera Francesca Orsiniho, zvaného Vicino, dále o vile Farnese v městečku Caprarola u Viterba z poloviny 16. století, postavenou za kardinála Alessandra Farnese (pozdějšího papeže Pavla III.) a jeho vnuka kardinála Alessandra Farnese mladšího. Dále zde najdeme popis vily Lante v městečku Bagnaia u Viterba z 2. poloviny 16. století, vybudované zejména za viterbského biskupa a kardinála Giovanniho Francesca Gambara.

Po ní následuje pojednání snad o nejznámější italské vile, vile d'Este v městečku Tivoli u Říma z 2. Poloviny 16. století, která vznikla za kardinála Ippolita d'Este, syna Lucrezie Borgiové a vnuka papeže Alexandra VI. Poslední vilou v této kapitole je vila Aldobrandini v městečku Frascati u Říma z počátku 17. století, vybudované za kardinála Ippolita Aldobrandiniho, pozdějšího papeže Klementa VIII. a jeho synovce kardinála Pietra. Frascati, pověstné též svým lahodným bílým vínem, je spojeno i s historií Moravy. Aldobrandiniho navštěvoval i kardinál František z Ditrichštejna (1570–1636), olomoucký biskup a majitel ditrichštejnského roduvého panství Mikulov. Toho Aldobrandini, již jako papež v roce 1599, jmenoval kardinálem a pomohl mu k získání úřadu olomouckého biskupa. Kardinál Ditrichštejn se inspiroval při svých úpravách zámku, zámecké zahrady i okolí Mikulova vilou Frascati s její nádhernou zahradou, jak to dokumentuje Milada Rigasová z mikulovského Regionálního muzea ve svých studiích.

Poslední kapitolou knihy je kapitola, nadešpaná Sicilský závěr (s. 354–379). Je věnována vile Palagonia v Bagherii u Palerma.

Byla vystavěna v 1. polovině 18. století za knížat Graviniů z Palagonie. Publikace obsahuje též nezbytný jmenný rejstřík s podrobnými soupisy šlechtických rodů (s. 390–409). Chybí však místní rejstřík. Najdeme zde mimo seznamu nejdůležitější literatury i resumé v italštině, francouzštině, němčině a angličtině. Autorka nezařadila do své krásné knihy např. další nádherné vily ve Valmontone, Aricciu, Palestrině, Fratta Polesine, vilu Rotundu u Vicenzi, dále známé římské vily (bude jim snad věnovat samostatnou knihu), Borghese, Giulia, Medici, Ada, Colonna, Doria Pamphilli nebo Farnesine.

Bud' me však vděční i za tento pestrý výběr italských vil, který nám v této krásné knize s Ivanem Chvatíkem předložila. Kniha je vytištěna na křídovém papíře, má pěknou grafickou úpravu a kvalitní reprodukce, v řadě případů též ze soukromých sbírek, do této doby velice málo známých. Lahodí srdci i oku milovníka umění a Itálie a zahřeje na duši.

Pavel Balcárek

Regionální zvláštnosti italské kuchyně – SICILIA

Sicilská gastronomie je typicky středomořská, založená na oleji, těstovinách, rybách, ovoci, zelenině a aromatických bylinách. Škála charakteristických produktů je tu tak široká, že sicilští kuchaři, slavní již od antických časů, vytvořili kuchyni nato-

lik plnou fantazie a okázalosti, že s ní žádná jiná regionální kuchyně nesnese srovnání. Sicilská gastronomie je pravděpodobně nejstarší v Itálii a každá kultura v ní zanechala nějaké dědictví ze svých chutí. Sýr ricotta, med, víno a ochucené olivy sahají svou historií do antického Řecka, fazolová kaše a plněné sépie pocházejí z antického Říma, kuskus, šafrán, citrusové plody, cukr a rýži přivezli Arabové; „*pescestocco*“ a „*baccalaru*“ Normané. „*Farsumagru*“ (závitek z hovězího masa, vajíček natvrdo, sýru, slaniny a klobásky) byl objeven za časů Anjuovců, zatímco tortily a „*caponata*“ spadají do nadvlády španělské.

Z těchto důvodů se každá příprava stává něčím speciálním. Například kuskus v Trapani a Palermu, nebo rýžové pomeranče (inspirované citrusy tvarem i jménem), to jsou šťastné syntézy různých vlivů.

Z nekonečné série dalších specialit citujeme ty rybí – mesinští jsou mistři v přípravě mečouna, v Trapani zase tuňáka.

Masové pokrmy jsou téměř vždy z mletého masa (nedostatek hovězího), zatímco příprava dezertů představuje ráj místní gastronomie.

Zakončit chceme poznámkou: charakteristickým pro sicilskou kuchyni je, že tentýž pokrm může být podle ingrediencí, které jsou k dispozici, připraven ve skromné i bohaté verzi.

CAPONATA

Recept, vycházející jednoduchého základu, se podle ingrediencí, které byly k dis-

pozici, a fantazie kuchaře obohatil o doplňkové chutě. Je to typický pokrm, kde se španělská tradice snoubí se sicilskou oblíbenou okázalostí. Dnes se caponata dělá ze zeleniny, ale původně to bylo námořnické jídlo. Jeho receptura vznikla v přístavních hospodách (Cauponae) a obsahovala ryby.

Příprava:

Nakrájejte lilky na kostky, aniž byste odstraňovali slupku a nechte je chvíli ve slané vodě. Vyjměte, nechte okapat, osušte a osmažte v kastrolu s dostatečným množstvím oleje, aby je pokryl. Mezitím ve slané vodě spařte celer nakrájený na kousky, do teplé vody dejte vypeckované olivy a připravte omáčku ze zralých rajčat, s malými cibulkami a bazalkou. Do kastrolu s trochou oleje dejte celer, dobře odkapané olivy, hrst kaparů a vše promíchejte. Přidejte omáčku a dochut'te octem a cukrem. Přidejte do kastrolu i lilek a na mírném ohni jej nechte po pár minut nasát chut' omáčky. Caponatu podávejte studenou.

SORBETTO (sorbet)

Zdá se, že sorbet znali v Číně již v 7. století před Kristem. Objevili tam, jak uchovat zimní led a postavili sklady, kde vznikal chlad vypařováním.

Zvyk požívání voňavých ledových nápojů s ovocem přišel z Dálného a Středního východu, jak dokazuje i název sorbet (sorbetto) z arabského základu „sharba“, neboli „čerstvý nápoj“.

Z orientu dorazil sorbet na Sicílii a do Španělska díky křižákům a poutníkům, kte-

ří poznali pokrmy a nápoje těchto nových kultur. K tomu nacházíme zajímavá viditelná svědectví v pohoří sorrentského poloostrova, kde se nacházejí „niviere“, což jsou díry vyhloubené do terénu, do nichž byl nejprve ukládán sníh aromatizovaný citrony či ovocnými sirupy, posléze stlačován a nakonec zakryt kapradinami a zemí, aby bylo vše uchováno v chladu.

Zdá se, že sorbet našel první společenské uplatnění na banketech rodiny Medicejských, jisté ale je, že od poloviny 16. století se začal šířit Itálií a Francií. Nejstarší receptura pochutiny, kterou je možno nazvat „sorbetem“ je uvedena v knize Bartolomea Scappiho.

Již v polovině 17. století se v Benátkách a hlavně v Neapoli sorbet prodával v příslušných obchodech a byl velice jemnou pochoutkou.

První receptury, obsahující ingredience a zpracování sorbetů, sepsal Antonino Latini, od roku 1659 vrchní stolník na neapolském dvoře, jež na konci své kariéry sepsal krátký traktát o „Sorbetech čili mražených vodách“.

V roce 1775, opět v Neapoli, vyšla první kniha zcela věnovaná tomuto umění: „O sorbetech“ („De' sorbetti“). Autor Filippo Baldini v ní teoretizuje o existenci různých sorbetů, některých vyrobených z „podkysalých“ plodů (citronu, pomeranče, jahod), jiných s aromatickými ingrediencemi (čokoládou, skořicí, kávou, pistáciemi, piniovými oříšky). Samostatná kapitola je věnována „mléčným sorbetům“, čili **zmrzlinám**, u nichž jsou opěvovány úžasné léčivé vlastnosti.

Činnost našich poboček v roce 2013

Jihomoravská pobočka

- připravuje pro své členy i širší veřejnost přednášky a besedy o italských dějinách, kultuře a realitách. Témata budou postupně zveřejňována.

Do programu činnosti budou zařazeny i úspěšné akce z minulého roku, jakými byly tradiční vánoční koncert z děl italských skladatelů a beseda o italských vánočních zvycích.

Jihočeská pobočka

- chystá opět především tématické kulturní večery věnované současné literatuře, cestování, aktuálnímu dění a kinematografii. V plánu je Letní škola italštiny a fotografická výstava.

Plzeňská pobočka

- plánuje zachovat stávající výuku ve 3 úrovních. S ohledem na širokou nabídku plzeňských jazykových škol se nepředpokládá otevření kurzu pro začátečníky. Mezi účastníky kurzů se naopak řadí bývalí studenti Západočeské univerzity v Plzni, kteří již nemohou pokračovat ve studiu italštiny v rámci univerzitního prostředí a hlásí se do kurzů pokročilejší úrovně. Od února se výuka bude přesouvat do jiné z budov v centru města, neboť dosud pronajímané prostory v Jungmannově ulici již nebudou v majetku univerzity, která je pobočce po několik let pronajímala.

- Na konec června a na poslední týden před vánočními je opět plánováno kulturní posezení v pizzerii doprovázené prezentacemi na italská témata.

Olomoucká pobočka

připravila pro přátele italštiny a italské kultury:

- 2. pololetí kurzů italštiny, v dubnu exkurze do italské sýrárny Orrero v Litovli,
- 19. a 20. dubna víkendový kurz: „Tutti in giro per la Toscana“ – informace o Toskánsku, toskánskou večeři, filmy, virtuální cestu po Toskánsku,
- 12.–16. srpna „Týden s italštinou“ – intenzivní kurz italštiny,
- 17. 18. září zápis do kurzů italštiny na 1. pololetí 2013/2014.

Podrobnosti nabízených akcí na stránkách www.prateleitalie-ol.eu a na profilu Facebooku

Hradecká pobočka připravila na:

leden – italský večer, setkání přátel Itálie;

únor – Toskánsko na kolech, další přednáška z cyklu Bel Paese pro širokou veřejnost;

březen – „Jak se vaří v Itálii“ – kurzy italské kuchyně;

Pro vaši informaci

Jak jsme uvedli v minulém čísle, je do dnešního Zpravodaje vložena poštovní poukázka k zaplacení členského příspěv-

ku **za rok 2013. Termín pro jeho úhradu byl stanoven na 30. červen.** Těm, kteří příspěvek již uhradili, nebo platí převodním příkazem, i našim příznivcům, kterých se placení členských příspěvků netýká, se omlouváme. Distribuční systémem nedokáže rozlišit, komu poukázku vložit a komu ne.

Třicátý duben, který byl výborem stanoven pro úhradu příspěvku za r. 2012, bohužel někteří členové nedodrželi. Ve srovnání s jinými občanskými sdruženími je členský příspěvek 100 Kč pro studenty a důchodce a 200 Kč pro výdělečně činné podstatně nižší.

Nevylučujeme, že za současné ekonomické situace členské příspěvky za 2 roky představují pro některé členy nezanedbatelnou částku. Pokud ale stojí o to, aby jejich členství zůstalo zachováno, doporučujeme, aby zaplatili podle svých možností a uvedli, kterých roků se úhrada týká. K vyrovnání tohoto výpadku v našem rozpočtu prosíme ty, kterým to ekonomická situace dovoluje, aby naopak svůj členský příspěvek zvýšili.

Nejste-li si jisti, zda jste roční příspěvek uhradili, pošlete nám dotaz a my vám obratem odpovíme. Úhrady příspěvků jsou pečlivě zaznamenávány v naší databázi. Pro každý případ připomínáme **číslo našeho účtu: 1937698369/0800.** Neopomeňte uvést číslo členského průkazu (je uvedeno na adresním štítku obalu ve kterém je Zpravodaj rozesílán), nebo alespoň celé jméno a příjmení plátce.

Doporučujeme všem našim pobočkám, které při své činnosti přicházejí do styku

se členy, aby jim nabídly možnost úhrady příspěvku v hotovosti, tak, jak to již některé pobočky dělají.

- **Veřejná přednáška Jiřího Holuba,** místopředsedy naší společnosti k současnému dění v Itálii po únorových mimořádných volbách se bude konat ve čtvrtek 27. června v 18.00 hodin v K-CENTRU, Senovážné náměstí 23 v Praze 1, zasedací místnost č. 254 ve druhém poschodí.
- **FACEBOOK: Nově nás můžete sledovat přes facebook a být tak rychle a průběžně informováni o našich akcích.** Klikněte si na naši stránku: www.facebook.com/PrateleItalie. Můžete nás sledovat i v rubrice Zprávy na našich webových stránkách www.prateleitalie.eu.

OBSAH 1.–2. ČÍSLA XVIII. ROČNÍKU ZPRAVODAJE SPOLEČNOSTI PŘÁTEL ITÁLIE

Andreas Pieralli: Otevřený dopis všem členům a příznivcům Společnosti přátel Itálie	1
Rostislav Pietropaolo: Carlo Vender, čestný předseda Společnosti přátel Itálie oslavil 16. dubna 85. narozeniny	3
Andreas Pieralli: Společnost přátel Itálie oslavila 68. výročí osvobození od Nacifašismu	4
J. E. Pasquale D'Avino: Vystoupení velvyslance Pasquale D'Avino u příležitosti výročí Osvobození	5
Andreas Pieralli: (Příliš) volný trh pohltí vše, i sám sebe, aneb vysvětlení ekonomické krize a návod k jejímu překonání	7
Michaela Krčmová: Vilemína a středověké Miláno	8
Pavel Balcárek: Recenze knihy Jana Máchalová Příběhy slavných italských vil.....	10
Giuseppe Ricchi: Regionální zvláštnosti italské kuchyně – Sicília	12
Rostislav Pietropaolo: Činnost našich poboček v r. 2013	14
Rostislav Pietropaolo: Pro vaši informaci	14

Na autorské a redakční přípravě tohoto čísla se podíleli

Táňa Alešová, Pavel Balcárek, Jana Broukalová, Pavel Ciprián, J. E. Pasquale D'Avino, Michal Gorec, Václav Grubhoffer, Dagmar Koutná, Michaela Krčmová, Andreas Pieralli, Rostislav Pietropaolo, Giuseppe Ricchi, Kvido Sandroni.

Jazyková korektura

Václava Smetáčková

Technická spolupráce

Zdeněk Sladký

ZPRAVODAJ SPOLEČNOSTI PŘÁTEL ITÁLIE

zapsán v evidenci periodického tisku pod číslem MK ČR E 14783

Vydává Společnost přátel Itálie, občanské sdružení, IČ: 00564842